

1. «Εκεί που δεν το περιμένεις»

Όνειρα απάτητες κορφές κι άνθρωποι πατημένοι
σ' αρπάζει η μέρα απ' το γιακά στη νύχτα σε πηγαίνει
όλες σου τις αμπάριζες έκανε ο χρόνος στάχτη
κι εσύ κοιτάς στα σκοτεινά σαν να προσμένεις κάτι

Αντί να βρίζεις το σκοτάδι
άναψε φίλε ένα κερί
εκεί που δεν το περιμένεις
θα 'ρθ' η αγάπη να σε βρει

Όνειρα απάτητες κορφές κι άνθρωποι πατημένοι
κι εσύ τους κόμπους να μετράς που φτάσανε στο χτένι
στης πόλης το λαβύρινθο σβήνει η βροχή τα ίχνη
μια Αριάδνη γελαστή ψιλή κλωστή σου ρίχνει

Γενική θεώρηση: το ποίημα αυτό αφήνει ένα δίδαγμα. Δεν πρέπει να “εγκλωβιζόμαστε” στην καθημερινότητα αλλά να κάνουμε πράγματα, έστω και μικρά, για να ξεφύγουμε, για να βρούμε διέξοδο.

Στην πρώτη στροφή έχουμε συνεχείς εναλλαγές *αντίθετων* εικόνων (απάτητες κορφές - άνθρωποι πατημένοι). Η στροφή αυτή μιλάει για το πόσο παρασύρονται οι άνθρωποι από την καθημερινότητα και την ρουτίνα και ουσιαστικά “εγκλωβίζονται” σε αυτήν.

Σε αυτή την στροφή παρουσιάζεται η αισιόδοξη πλευρά. Μας παροτρύνει να προβούμε σε ενέργειες για να αλλάξουμε την καθημερινότητά μας κάνοντας απλά πράγματα και στη συνέχεια από εκεί που δεν το περιμένουμε θα έρθει και η ευτυχία/αγάπη

Στην τρίτη στροφή έχουμε επανάληψη του πρώτου στίχου. Στη συνέχεια μιλάει για την συνεχή αδράνεια που έχουμε παρόλο που γνωρίζουμε ότι η κατάσταση έχει φτάσει στα όριά της. Τέλος παραθέτει μία αισιόδοξη πλευρά που μπορεί να υπάρξει.

2. «Είπαμε να μην χαθούμε»

Στην Πειραιώς βρεθήκαμε μια μέρα
και δε θυμόμουν ούτε τ' όνομά σου.
Σου πέταξα δειλά μια καλημέρα
και χάλασα τ' ονειροπόλημά σου.

Στους στίχους της πρώτης στροφής παρατηρούμε ανάλλαξη
εικόνων και συναισθημάτων. Συγκεκριμένα,
πρώτος στίχος: εικόνα,
δεύτερος στίχος: συναίσθημα,
τρίτος στίχος: εικόνα,
τέταρτος στίχος: συναίσθημα

Είπαμε να μη χαθούμε
κι ανταλλάξαμε αριθμούς.
Μες στο πλήθος τι να πούμε
για λαχτάρες και καημούς;

Στην δεύτερη στροφή όπως και στην πρώτη, περιγράφεται η
απρόσμενη ευχάριστη συνάντηση και προς το παρόν
παρατηρούμε ίσως μία έλξη ανάμεσα στους δύο και
περιμένουμε να υπάρξει και συνέχεια.

Χωρίσαμε γελώντας στη Σταδίου
κι ύστερα από λίγο, τι τα θες,
εσύ ξανά ένας σκλάβος του γραφείου
κι εγώ λυγμός στις πόλης τις στοές.

Στον πρώτο στίχο αυτής της στροφής επιβεβαιώνεται το πόσο
ευχάριστη ήταν η συνάντηση για τα δυο άτομα αλλά στο
δεύτερο στίχο έχουμε ανατροπή του σκηνικού η οποία όπως
βλέπουμε στην συνέχεια οφείλεται στην επιστροφή τους στην
καθημερινότητα.

Είπαμε να μη χαθούμε
κι ανταλλάξαμε αριθμούς.
Μες στο πλήθος τι να πούμε
για λαχτάρες και καημούς;

Επανάληψη ρεφρέν

Είπαμε να μη χαθούμε
κι ανταλλάξαμε αριθμούς.
Δέκα βήματα πιο πέρα
τους πετάξαμε κι αυτούς.

Επανάληψη των δυο πρώτων στίχων του ρεφρέν και
ακολουθεί η κορύφωση της αντίθεσης. Στο σημείο αυτό
αποδεικνύεται ότι *όλα ήταν ψεύτικα* και πως η συνάντηση
ήταν τυπική. Δεν υπήρχε ενδιαφέρον και διάθεση από τα
πρόσωπα για συνέχιση της επικοινωνίας τους.

Γενική θεώρηση: Μία απρόσμενη συνάντηση δύο εργαζομένων οι οποίοι όσο ήταν μαζί έδειξαν
να χαίρονται, στην συνέχεια όμως αποδείχτηκε πόσο τυπική ήταν η συνάντηση και επέστρεψαν
στην καθημερινότητά τους.

3. «Βοριάς φυσάει τα λόγια μου»

Το χιόνι καίει τον καρπό
Και την αγάπη ο χρόνος
Στην κούπα μου παλιό κρασί
Κι εσύ καινούργιος πόνος

Όπως και στο προηγούμενο ποίημα έτσι και σε αυτό παρατηρείται εναλλαγή εικόνων και συναισθημάτων στους στίχους της πρώτης στροφής. Συγκεκριμένα:

Πρώτος στίχος: εικόνα

Δεύτερος στίχος: συναίσθημα κ.τ.λ.

Επίσης παρατηρούμε αναλογία ανάμεσα στον πρώτο και στον δεύτερο στίχο, καθώς και στον τρίτο με τον τέταρτο (όπως καίει το χιόνι τον καρπό έτσι καίει και ο χρόνος την αγάπη κ.τ.λ.)

Βοριάς φυσάει τα λόγια μου
Νοτιάς τα φέρνει πίσω
Κι από τα φύλλα της καρδιάς
Δεν ξέρω να σε σβήσω

Στους δύο πρώτους στίχους αυτής της στροφής ο Άλκης Αλκαίος μας παρουσιάζει με ένα ποιητικό τρόπο πόσο εύκολα παίρνει πίσω λόγια που έχει πει, πιθανώς λόγια ότι θα την ξεχάσει. Στους επόμενους στίχους μας λέει το πόσο αδύνατο είναι στη πράξη να την ξεγράψει/ξεχάσει. Γενικότερα στην πρώτη και στην δεύτερη στροφή παρατηρείται μία συνεχής εναλλαγή εικόνων φύσης και ανθρώπινων συναισθημάτων.

Για να μη γίνεις σύννεφο
Καρφώθηκα στο χώμα
Κι άφησες τα τραγούδια μου
Ρούχα με δίχως σώμα

Στη στροφή αυτή ο στιχουργός χρησιμοποιεί πολύ ωραίες εκφράσεις για να μας πληροφορήσει για τις θυσίες που έχει κάνει για να την κρατήσει κοντά του αλλά και για το πόσο αισθητή γίνεται η απουσία της από την ζωή του.

Βοριάς φυσάει τα λόγια μου
Νοτιάς τα φέρνει πίσω
Κι από τα φύλλα της καρδιάς
Δεν ξέρω να σε σβήσω

Επανάληψη ρεφρέν

Δεν είναι η ζήλια μάτια μου
που σαν καπνός με πνίγει
Είναι που κάποτε θα 'ρθεις
Κι η αγάπη θα 'χει φύγει

Στην στροφή αυτή έχουμε για ακόμη μια φορά εναλλαγή εικόνων και συναισθημάτων.

Πρώτος και τέταρτος στίχος: συναισθήματα

Δεύτερος και τρίτος στίχος: εικόνες

Σε αυτή λοιπόν την στροφή ο στιχουργός μας λέει ότι η αγάπη από την στιγμή που φθείρεται με τον χρόνο (πρώτη στροφή) κάποια στιγμή θα πάψει να υπάρχει είτε το θέλουμε είτε όχι.

Γενική θεώρηση: Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από τα έντονα συναισθήματα όσο τα ζούμε. Παρατηρούμε όμως ότι πάντα “φεύγουν” με τον χρόνο.